

води друго, една криза ражда втора, втората — третя и никога българският народ не е ималъ повече нужда отъ българския колективенъ умъ и енергия, за да може бързо, безъ голѣми сътресения и съ по-малко жертви да прѣживѣе настаналитѣ усилни врѣмена, както днесъ. Прѣселническиятъ въпросъ, е въпросъ за животъ и смъртъ на българския народъ и неговата държава. Той съществува отъ освобождението насамъ, а нищо почти умно и цѣлесъобразно не е сторено за него до сега. Много съжалявамъ, че въ нашата конституция липсва наредбата за министри безъ портофейли. Иначе бихъ прѣпоръчалъ да имаме министеръ по прѣселничеството. Но мислите ли, че нѣкой щѣше да ме послуша. До когато въ другитѣ държави прѣзъ усиленитѣ врѣмена на всесвѣтската война се създадоха министри на прѣхраната, въоръжението, дори за пропаганда, у насъ не се застъпиха съ титулари всички министерски мѣста. И днесъ, когато прѣживяваме най-опасни врѣмена, когато ни заплашватъ вътрѣшни и външни напасти, двѣ министерски мѣста стоятъ не заети! Не е врѣме поради партийни интереси да оставяме народа си въ най-критическитѣ врѣмена безпомощенъ!

* * *

България подписа на 27 ноември договора за мира въ Ньойи, който съ чл. 48 ни задлъжава да се откажемъ отъ всички права върху откъснатата западнотракийска частъ и да признаемъ отъ на прѣдъ всичкитѣ разпореждания, които великитѣ съюзени и сдружени сили ще направятъ за нейнитѣ територии, особено това, което се отнася до